

то бѣше образецъ на истинскій Джентлимень. Испиваше безъ да са познае по петъ шесть бутылкы вино, и въ здравицытъ надминуваше сичкыты сътрапезници. Ъздяше добръ и са бѣше съ юмруцы доста още добръ, и са оплакваше само че въ думытъ излѣзълъ вече отъ употребеніе благородныйтъ и древній онзи обычай да избалакватъ окото на противника съ палеца и съ указательныя прѣстъ, и наконецъ заключаваше че въредъ и вынѣгы дѣцата ставать по-долни отъ родителитъ си.

— Господине, рече Шмитъ като влѣзваше, посьхъ ви новины.

— Толкосъ по-добръ, отговори Стефенсонъ; не знаяхъ какъ да си минѣ вечерята.

Дрънжъ звѣнца и единъ негръ са представи.

— Тамъ, рече кметътъ, донеси двѣ бутылкы бордо и двѣ чашы.

Негрътъ донесе; двамата чиновницы като са насмукахъ запалихъ си цигарытъ.

— Да ти видимъ новинытъ, рече Стефенсонъ.

— Джимъ Майориванкъ уби двама челоуѣцы, отговори полицмейстерътъ.

— Пакъ ли? Туй момче отива добръ, наистина. Ако го слѣдователно тѣй оставимы, ще запусти Балтимора. Съ какво ги уби?

— Съ револьверъ.

— Зло! Зло! Днешнытъ момчета не почитать никакъ древнитъ преданія, които прославихъ нашето отечество. Въ моето време побойныцытъ си